

Poukazuje-li odvolatel k tomu, že pro neomluvené nedostavení se k soudu byl mu soudem již uložen pořádkový trest, ocitá se v rozporu se svým vlastním tvrzením obsaženým v jeho vyjádření, kde uvedl, že mu byly pořádkové pokuty pro nedostavení se vesměs prominuty. Ostatně je nesprávný názor odvolatelův, že předchozí potrestání obviněného soudem pořádkovým trestem vylučuje opětne potrestání pro týž čin disciplinárním orgánem. Nelze mluvit o porušení zásady »ne bis in idem«, neboť jde o posuzování provinění obviněného, tedy určitého jednání s dvou zcela různých hledisek, a to dvěma na sobě nezávislými orgány; stejně jako by předchozí potrestání obviněného pro určitý čin trestním soudem nebránilo stíhání obviněného pro týž skutek i kárnou radou, není na závadu, aby kárná rada podle povinnosti uložené jí v § 23 disc. statutu zakročila proti obviněnému i pro takový čin, pro který civilní soud uložil obviněnému pořádkový trest, a aby v případě, shledá-li, že se obviněný provinil i ve směru kárném, uznala ho vinným kárným činem. — — —

Pokud kárná rada v proviněních, jimiž byl obviněný uznán vinným, shledala porušení povinnosti povolání a porušení cti a vážnosti stavu, resp. pouze to neb ono porušení, a kárné přečiny, nenamítá odvolatel v podstatě nic proti této právní kvalifikaci.

Za námitku tohoto druhu nelze uznati poukaz odvolání, že do působnosti disciplinární rady jakožto stavovského soudu spadá jediné hájení zájmu advokátského a nikoli hájení zájmu stran (neadvokátů) dotčených činností příslušníka stavu advokátního. Tento názor odvolání je však nesprávný a stačí odvolatele poukázati na ustanovení § 23 disc. statutu, podle něhož má disciplinární rada, jakmile se dozví, že se některý příslušník advokátského stavu dopustil nějakého disciplinárního přečinu, z povinnosti úřední proti němu zakročit. Z ustanovení částky II. advokátního řádu, upravující povinnosti a práva advokátů, pak plyne řada povinností, jichž porušením mohou býti zasaženy zájmy stran (tedy neadvokátů) a podle § 2 discipl. statutu jest i takovéto porušení povinností disciplinárně stíhati kárnou radou.

Čís. 260 dis.

Advokát, ktorý vo vlastnom mene učinil disciplinárne oznámenie v záujme tretích osôb a v záujme cti a dôstojnosti advokátskeho sboru, nemá práva podať odvolanie proti rozhodnutiu výboru advokátskej komory, ktorým bolo pominuté zavedenie disciplinárneho pokračovania proti obvinenému advokátovi, lebo oznamovateľ nie je stranou v smysle § 79, odst. 2, § 84, odst. 2 advok. por.

K zastupovaniu verejného záujmu v disciplinárnom pokračovaní proti advokátom sú povolaní len zástupca komory a štátny zástupca.

(Rozh. zo dňa 14. decembra 1935, Ds III 96/34.)

Na jvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. E. F., advokátovi v B., následkom odvolania,

podaného Dr. A. A. proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 1. decembra 1934 po preskúmaní spisov odmietol odvolanie.

D ô v o d y:

Z obsahu žiadosti Dr. A. A. o zavedenie disciplinárneho pokračovania proti advokátovi Dr. E. F. plynie bezpochybné, že skutky, pre ktoré malo by byť podľa disciplinárneho oznámenia zavedené disciplinárne pokračovanie proti Dr. F., netýkajú sa súkromných záujmov Dr. A. A., ale najvyšš záujmov tretích strán a okrem toho cti a dôstojnosti advokátskeho sboru. Ponevác však advokát Dr. A. podal disciplinárne oznámenie nie v mene súkromnej strany, ale vo vlastnom mene, nemá práva podať odvolanie proti rozhodnutiu výboru advokátskej komory, ktorým bolo pominuté zavedenie disciplinárneho pokračovania proti advokátovi Dr. F., lebo advokát Dr. A. A. nemôže sa v tomto prípade považovať za s t r a n u v smysle 2. odst. § 79 a 2. odst. § 84 adv. poriadku. Z týchto ustanovení zákona v súvislosti s ustanovením § 101 adv. por. plynie, že na mieste zástupcu komory alebo štátneho zástupcu môže v disciplinárnom pokračovaní vystupovať ako strana len tá osoba, ktorej súkromné záujmy sú konaním advokáta dotknuté. K zastupovaniu verejného záujmu v disciplinárnom pokračovaní sú však povolaní len zástpca komory a štátny zástupca.

Čís. 261 dis.

Pri posudzovaní otázky premlčania je bez významu, kedy bolo disciplinárne oznámenie podané na poštu, lebo predpis § 11 tr. p. je možno použiť len na lehoty formálneho práva; premlčacia lehota je lehotou práva hmotného.

(Rozh. zo dňa 14. decembra 1935, Ds III 18/35.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. E. L., advokátovi v L., následkom odvolania, podaného P. K. a J. J. proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 31. decembra 1934 po preskúmaní spisov potvrdil usnesenie disciplinárneho súdu prvej stolice.

D ô v o d y:

Neľze súhlasiť s názorom sťažovateľov, že by uplynutie premlčacej lehoty určenej v § 102, odst. 2 adv. zák. neprekázalo zavedeniu disciplinárneho pokračovania proti obvinenému, lebo obvinený dopustil sa vraj zločinu tým, že ako právny zástupca J. M. nechal intabulovať pôžičku na nemovitosť, ktorú predtým od J. M. a jeho manželky odkúpili ponosovatelia, a ktoré ako právny zástupca sťažovateľov mal dať prepísať na ich meno.